

16. søndag etter Treenighetsdagen 2020- Åke Malander

Tekster: Introitus Psalm 91, Gt Job 5:7-17, Ep Ef 3:13-21, Ev Luk 7:11-17, III Joh 5:19-21.

Vår käre himmelske Fader, låt ditt heliga och klara ord lysa i sin klarhet även för oss, nu i denna dag och alla våra dagar.

I honom var liv och livet var människornas ljus.

Kristendomen, den kristna tron, är inte något verklighetsfrämmande tankegods av vackra ideal. Bland världens alla religioner och ideologier och idéer sticker kristendomen ut med en mycket realistisk syn på människans villkor och tillvaro här i världen. Kristendomen målar inte upp någon idealbild vare sig av världen eller av de kristna, den ser sanningen i vitögat. Vi fick uppleva detta helt påtagligt i dagens evangelietext, där vi mötte sorgetåget i Nain med denna arma kvinna. Skriften beskriver realistiskt men kortfattat och utan att rota i detaljer den stundom rätt brutala verklighet vi människor lever i, känsligt men inte känslösamt.

Den tragiska situation vi mötte i Nain var naturligtvis inte något unikt, den var en verklighet som hör till vår tillvaro. Detta "Nains-tåg" är en verklighet som går genom världen i alla tider. Förty detta är människolivets villkor och vägs ände. Ja, som vi sjunger i en psalm: "Jag går mot döden var jag går." Visst har vi i dag en betydligt bättre situation än på den tiden; vi har gjort stora medicinska framsteg. Vad den här ynglingen dog av vet vi inte, men det är inte otroligt att han i dag hade räddats till livet. (Vi ska tacka Gud för att vi får leva i den del av världen där det finns ordnade förhållanden och ordnad sjukvård för alla. Jag är själv en som fått åtnjuta detta.) Men döden kommer vi likväl inte undan, den kan inte förnekas. Hur olika vi människor än är på alla möjliga vis, så har vi dock *ett* gemensamt: "Det är människan förlagt att en gång dö, och sedan domen." Det är ofrånkomligen sant, och det är bittert.

Ja, bittert var det i Nain. Men där var inte bara sorgetåget med dess vittnesbörd om dödens förhärjande makt. Där kom även ett annat tåg; i dag mötte man Livets Furste. "I honom var liv, och livet var människornas ljus." I vår predikotext uttrycker han detta så: "Ty liksom Fadern oppväcker de döda och gör dem levande, så gör Sonen levande vilka han vill." Då sätter vi som ämne för dagens predikan:

Jesus Kristus är världens liv – och vårt liv

Allting har sitt liv ifrån Gud

"I honom är det som vi lever och rör oss och är till" (Apg 17). Livet på jorden är inte resultatet av en slump och en gradvis utvecklad livskraft, som så att säga vore självgående och självstyrande. Nej, allt vad liv heter kommer från Gud. "Du tar bort deras ande, och de förgås och vänder åter till stoft." (Ps 104) Gud har inte bara skapat oss, och allt levande, och gett oss liv, han uppehåller oss även och håller oss vid liv. Skulle Han dra tillbaka sin hand skulle vi i samma ögonblick falla samman och bli till stoft. För allt liv här råder förgänglighetens villkor. Detta är inte något "bara naturligt", det är tvärtom så att skapelsen har blivit lagd under förgängelsen (Rom 8). Därför är inte heller döden något "naturligt", utan en följd av synden, av syndafallet. Vår kropp växer till, blomstrar, åldras och dör. Detta är den bittra sidan av tillvarons verklighet, den är dock inte den enda. Den här dagen kom Jesus till Nain för att ynglingen skulle återfå livet, änkan få tillbaka sin son. I uppenbar gärning visar han vad som menas med att "Sonen gör levande vilka han vill." Han kom för att ge liv. Därför säger vi för det andra:

Jesus Kristus har kommit i världen för att vi ska ha liv

Vi sa att döden är syndens konsekvens och lön. Syndafallet omkullkastade förhållandet mellan Gud och människan. Sedan den dagen står vi vredens och fördörelsens tillstånd. Men Gud förkastade ändå inte världen och övergav oss inte efter syndafallet. Tvärtom: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska förgås utan ha evigt liv." Genom honom finns således befrielsen från döden till livet. Hur är det möjligt? Genom att han är den han är. "Jag och Fadern är ett." Han gör vad Fadern gör – Treenigheten verkar. Fadern oppväcker döda, och Sonen gör

levande. Fadern har liv i sig själv, och Sonen har liv i sig själv, så att han kan säga: ”Jag är vägen, sanningen och livet.” Därför skriver också hans apostel Johannes: ”Den som har Sonen har livet.” Eftersom han är den han är kunde han inte behållas av döden. På fredag: korsfäst, död och begravnen – på söndag morgon är graven tom: ”Han är inte här, han är uppstånden.” Genom att han är Livets Furste och dödens besegrare är han även *vår* befriare från döden och domen. Då frågar vi oss, för det tredje:

Hur detta visar sig

Det visar sig redan därigenom att han befriade från den kroppsliga döden.

Vi ser antydningar till detta redan i hans läkedomunder, och fullt bevis ser vi dagens text, när han återkallar änkans son till livet, liksom när han uppväckte Lasarus och Jairus dotter. Detta hände ju under hans jordelivs dagar (samt något under apostlatiden). Detta var något som skedde för att Guds härlighet skulle uppenbaras. Och det innebar bara ett tidsbegränsat återvändande till jordelivet, för att efter längre eller kortare tid på nytt uppslukas av döden.

Det visar sig vidare därigenom att han befriar från den andliga döden.

Den kroppsliga döden syns och kan inte förnekas. Den andliga döden är inte lika uppenbar, men den är en lika bitter verklighet. Ska vi komma till Livet måste vi uppväckas ur denna andliga död, som är allas vår verklighet redan genom vår naturliga födelse. ”Om en människa inte blir född på nytt kan hon inte se Guds rike.” Den enda som kan åstadkomma detta åt oss är Jesus Kristus.

Han träder fram runtom i landet och predikar och förkunnar vägen till livet, Ordet, evangelium om Guds rike. Han förkunnar sitt budskap för alla, till och med för hedningar. Många stöter tyvärr bort hans predikan och avvisar honom, ibland rent hätskt och hånfullt. Men många tar emot hans ord och tror, tror på Guds enfödde Son, och blir födda på nytt, blir omvända och levandegjorda. Detta kallas i Uppenbarelseboken för ”den första uppståndelsen”. Så uppväcker han andligt döda till andligt liv genom sitt Ord. Ordet som är levande och kraftfullt, Ordet som han talade i skapelsen och vid sina under. Här måste vi dock notera en viktig skillnad, i skapelsen talade han det bjudande och befallande allmaktensordet. Ordet han talar till oss i dag är nådens inbjudande ord. I dag är det ännu nådens tid. Lyssna till, ta vara på och tro hans ord!

Det är inte slut i och med himmelfärden. ”Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar.” Ordet fortsätter att förkunnas intill den yttersta dagen. För att evangelium om Guds rike inte ska tystna utan ständigt ljuda, har han inrättat ett särskilt ämbete, predikoämbetet, prästämbetet (som naturligtvis inte får förväxlas med och blandas ihop med det gammaltestamentliga, levitiska prästämbetet). Prästerna ska förkunna Guds Lamm som borttager världens synd.

Det visar sig slutgiltigt vid den allmänna uppväckelsen på den yttersta dagen.

Om vi läser några verser längre än vår predikotext, så hör vi Jesus tala om en stund som redan (då) är inne och om en stund som kommer. I båda dessa stunder ska man höra Guds Sons röst. I den första stunden talar hans röst nådens evangelium, som uppväcker andligt döda till andligt liv. I den andra stunden, den som kommer, ska ”de som är i gravarna” höra hans röst. Då är det inte nådens inbjudande ord, då är det liksom i skapelsen allmaktens ord, som nu kallar till domens allvar. Men med en tröst för den troende: ”Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt.” Hör till sist hans trösterika ord och löfte till oss arma syndare: ”Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet.” Amen. Det är visst och sant.